'Família, on la vida comença i l'amor mai acaba'

Agafo aquesta frase prestada a una coneguda que des de l'altra banda de l'oceà la llança a l'aire. Una casa d'acollida és una família quan més es necessita. Quan la vida que has conegut ha acabat per mil causes: has perdut al teu company, t'has perdut tu, has vingut al món sense que amics humans t'esperin en aquesta jungla d'asfalt per protegir-te... i en el pitjor dels casos quan la teva anterior vida era de maltractament i abandonament. El pitjor serà el millor en arribar a la teva casa d'acollida. A la teva família d'acollida. On la nova vida comença.

Ser casa d'acollida és rebre un honor, una responsabilitat i un treball que no costa res. Només aporta. És un gran regal i tot són sorpreses: cada avanç en una ferida, cada millora en l'adaptació (al menjar, als jocs, als nous companys), cada millora en el caràcter, la confiança, la mirada, el cor.

Tot són alegries. Tu obres la teva casa i familia, un granet de sorra en un costat de la balança. A l'altre es van posant, sense saber com, infinits grans: l'acollit, PAS (que mai et deixa sol: suport en la recerca de casa, ajudes veterinàries, ànims, seguiment i afecte...), veïns que somriuen en conèixer el projecte i veure que casa teva sembla la Rambla i que sumen suport, la teva pròpia família que des d'altres ciutats segueix als teus acollits amb afecte...

Els infinits grans que pesats en la balança sumen aquest ésser al qual només has fet un lloc al teu costat. L'agraïment d'una família anterior a la que potser mai coneixerem. I el gra que suma una família definitiva que adoptarà al nostre amic (gràcies a la seva predisposició i la selecció de PAS).

Els grans es tradueixen en amor, L'amor: única cosa que posem a un costat i altre de la balança. Perquè al capdavall és l'únic important i necessari a la vida. És l'únic que si no donem es perd. El meu pare em deia: 'On mengen tres, mengen quatre'. I nosaltres ja érem cinc germans, perquè no comptàvem molt bé a casa.

És difícil comptabilitzar amistats i amor. Entren éssers en la nostra família o casa d'acollida. I encara que marxin segueixen allà en un petit racó. Sumant.

Gràcies PAS per escollir-nos (a en Goomer, a les nostres tortugues i a nosaltres) com a casa d'acollida. Gràcies a la Tri, a en Bat, a en Golden i a les 'minitús' per acollir-nos en el seus petits grans cors. Gràcies per deixar-me explicar-ho i per llegir-me. Gràcies a tant per tan poc.

MERCEDES DOÑATE és membre del PAS

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/120100.html

Copyright 2024 Cugat.cat